

Kapitola 1

2018

Presne o desiatej večer pokrútila Mary hlavou zboka nabok. Ozvalo sa hlasné zapraskanie v krku a po ňom ešte zopár menších puknutí, ako drobné vetvičky v lístí pod nohami. Ktokoľvek povedal, že stáť je kľúčom k dobrému zdraviu, netrúvil na nohách dvanásť hodín denne. Mary zložila tabuľku a strčila ju späť do batoha, no predtým sa ešte raz rozhliadla okolo seba. Hoci už dávno mala byť zvyknutá na pocit sklamaní, pohľad na dav ľudí na stanici, v ktorom chýbala jediná tvár, ktorú túžila vidieť, ju vždy zaboľel.

Keďže bol utorok, nemala už čas vrátiť sa domov, kým jej o jedenástej začne nočná sichta, ktorá sa skončí až o tretej nadržanom. Pracovala v NightLine, miestnom krízovom call centre. Na tom istom mieste bude tráviť aj štvrtkovú noc a pokojne by ich prijala aj viac, keby nebolo skutočnosti, že Ted, výkonný riaditeľ centra a jej supervízor, protestoval, že je to veľa a že by bola prepracovaná. Pravda však bola, že aj tak sa cítila extrémne emocionálne aj fyzicky vyčerpaná a už celkom zabudla, aké to je, cítiť sa inak. Dúfala, že pätnásť minút chôdze zo stanice k Základnej škole svätej Kataríny, kde sídlilo krízové centrum, ju preberie natoľko, aby bola počas noci schopná súvisle komunikovať.

Keď Mary v NightLine začínala, ubehli asi tri mesiace, odkedy sa to udialo s Jimom, a hoci už mala vybudovanú svoju rutinu večerných hliadok na stanici, nejako jej to nestačilo. Strata zanechala v jej živote prázdnotu, obrovský zívajúci kráter, ktorý sa ju chystal celkom pohltiť. Aj keď to vyzeralo, že sa tá diera už nikdy nevyplní, Mary vedela, že sa musí aspoň pokúsiť upnúť sa na to málo, čo jej ešte budúcnosť ponúkala.

A tak keď sa na vývesnej tabuli v SuperShope, kde vtedy pracovala len zopár dní, objavil inzerát s ponukou práce, Mary inštinktívne odtrhla jeden z ústrižkov a strčila si ho do vrecka nohavíc. Ďalej sa však v nasledujúcich dňoch nedostala. Vždy, keď si predstavila, ako píše na uvedenú mailovú adresu, objavila sa jej v hlave jedna z maminých otrepaných fráz: *Nemôžeš niekomu pomáhať, ak nedokážeš pomôcť sama sebe.*

V tom aforizme bola logika, ako vo väčšine takých výrokov, no ak by v charitách pracovali iba ľudia, ktorí nepotrebujú nijakú pomoc, mal by v nich vôbec kto pracovať? Okrem toho Mary spĺňala väčšinu kritérií – plnila si svoje záväzky, bola spoľahlivá a takisto veľmi dobrá poslucháčka. Nad otázku o jej schopnosti zachovať si v krízových situáciách sebaistotu si síce napísala otáznik, ale povedala si, že práve práca v NightLine je skvelou príležitosťou sa to naučiť.

Nikdy predtým nebola bombardovaná toľkými informáciami ako počas prvých školiacich sedení. Ted ich začal s označovaním najdôležitejších strán v hrubej príručke, no veľmi skoro od toho ustúpil. Možno si uvedomil, že Mary je dostatočne svedomitá na to, aby si príručku preštudovala od prvej po poslednú stránku. Napriek toľkému čítaniu si Mary zobrala k srdcu len jednu vetu, ktorá stála rovno na obálke tej príručky: *Priestor na vyrozprávanie sa.*

To ju priviedlo späť na myšlienky o Jimovi, čo nebolo samo osebe nič nové, ale bol to celkom nový pohľad na vec. Strávila množstvo času opakovaním si každého ich rozhovoru medzi štyrmi očami, na ktorý si len vedela spomenúť, ale teraz si uvedomila, že ani jej dokonalá pamäť nedokázala zachytiť celý príbeh. Sľúbila si, že telefonujúcim do NightLine poskytne toľko priestoru na rozprávanie, koľko len budú potrebovať.

Hoci jej sebaúcta padla za posledné roky na hranicu kolapsu, vedela, že ako dobrovoľníčka bude v tej práci dobrá. A napriek vyčerpávajúcej povahe práce zistila, že v NightLine sa cíti lepšie než kdekoľvek inde. Dávala jej istý zmysel života, ktorý ju vracal do reality a pomáhal jej prekonať emocionálne otrasy spôsobené každodennými večernými hliadkami na stanici. Bola v nej útecha štyroch stien miestnosti, ktoré ju obklopovali. A tiež spoločnosť ostatných dobrovoľníkov, ktorých si vskutku veľmi obľúbila.

Z nich všetkých poznala najdlhšie Teda, hoci ten sa medzi dobrovoľníkov nevelmi počítal. Aspoň nie od chvíle, keď mu pred dvoma rokmi umrela žena a on sa rozhodol, že počas smútenia za ňou nebude dvíhať telefóny. Preto odvtedy pracoval na manažérskej pozícii – robil zoznamy, vybavoval administratívne veci a všetky nudné záležitosti, bez ktorých by to nefungovalo. No celkom poľavil až minulý rok, keď jeho najmladší syn nastúpil na univerzitu a on sa Mary zdôveril, že nevie, kam sa v živote posunúť ďalej.

Tak to sme dvaja, pomyslela si Mary, kým sa jej podarilo zo seba dostať, či by sa mu páčilo ísť sa s ňou niekedy poprechádzať. A tak sa ich potulky každú nedeľu poobede stali pre oboch priam rituálom. Pred niekoľkými týždňami si dokonca odskočili do Kew, aby tam oslávili Tedove päťdesiate

narodeniny, ak sa vôbec dajú nazvať oslavou dva kornútky zmrzliny.

„Dobrý večer!“ zvolala Mary pri vstupe do miestnosti.

Ted bol k nej otočený chrbtom. Mal na sebe svoju zvyčajnú polokošelu a krátke nohavice kaki farby, stál rovno pod svetidlom a oholená hlava sa mu leskla ako veľká žiarovka. Mary si všimla, že sa práve chystá uvariť vodu na čaj v rýchlovarnej kanvici. Tá nerezová vecička však akosi nechcela spolupracovať a poskakovala po okraji stola.

„Mary!“

Od radosti, že ju vidí, Ted pustil ruku, ktorá zvierala prístroj, a ten s veľkým rachotom dopadol na zem. Oboch od ľaku trhlo.

„Táto vec je doslova nočná mora,“ konštatoval Ted s povzdychom, pričom sledoval kanvicu, ako sa kotúľa pod stolom. Mary zakaždým prekvapilo, ako neutrálne znie jeho hlas pre jej severoírské uši. Nebola v ňom ani štipka prízvuku, hoci Ted mal občas sklón zaťahovať ako nejaký starec z Východného Londýna.

„Mal si sa dobre?“ spýtala sa.

Ted prikývol a ona si uvedomila, aký je opálený. Vždy mal trošku tmavšiu pokožku, čo bol podľa nej jeden z bonusov pri jeho práci záhradníka, no po dva a pol týždni na návšteve starnúcich rodičov v Dorsete nadobudla jeho pokožka nádherne bronzovú farbu. Akoby mu to ubralo desať rokov. „Bolo to fajn, vďaka. Ťažko sa však pozerá na to, ako rodičia postupne chradnú.“

Mary sa snažila nemyslieť na svoju vlastnú mamu, na to, ako sa jej darí, ako vyzerajú jej členky, opuchnuté do veľkosti tenisových loptičiek, v domácich papučkách. *Poslušná dcéra*, pripomenula si, *by svoje večery trávil napomáhaním ulaviť*

jej od tej bolesti, a nie postávaním na stanici vzdialenej 800 kilometrov od jej bydliska. Zatlačila tú myšlienku do najvzdialenejšieho kúta mozgu.

„Mal by som už ísť,“ preľal Tedov hlas Marino rozjímanie. Musela byť ticho dlhšie, než sa jej zdalo, pretože keď opäť preniesla svoju pozornosť na miestnosť, v ktorej sa nachádzala, videla, ako tam Ted váhavo postáva, neistý, či ju môže na rozlúčku objasť. Mary mu namiesto toho ponúkla jeden zo svojich najpresvedčivejších úsmevov.

Keď odišiel, posadila sa na svoje miesto, obrútila si šnúru od telefónu okolo ukazováka a čakala na príchod ďalších dvoch pravidelných dobrovoľníkov pracujúcich v NightLine.

Netrvalo dlho a cez okno zbadala Kita a Olive, prechádzajúcich cez cestu smerom k budove. Kit, ktorý mal niečo po dvadsiatke a neobmedzenú energiu nezbedného školáka, rád a často žartoval. Pieskovo žlté vlasy mu neprestajne padali do očí a Mary si vedela predstaviť, koľko síl musí stáť Olive, chiropraktičku na dôchodku, aby mu stále nevnucovala gumičku do vlasov. Kit výzorom pripomínal speváka z chlapčenskej skupiny, no takým ledabolo spôsobom, čo znamenalo, že ustavične vyzeral, ako keby sa práve vrátil z nejakého festivalu. Keď si len pomyslela, že cez deň pracuje ako investičný bankár.

„To mi pripadá trochu pritiahnuté za vlasy...“ povedala Olive, vchádzajúc do miestnosti. Obrútila sa k Mary, zamávala jej na pozdrav a vybrala sa k stoličke na kolieskach, ktorá vyzerala, že predtým patrila za katedru. Rozopla si suchý zips na sandáloch a vyzula sa. Olive bola Tedova dlhoročná priateľka a v NightLine pracovala už od samého začiatku. To súčasť vysvetľovalo, prečo sa k tomu miestu správala, ako keby jej patrilo.